

μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀναδείξῃ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ νὰ δικαιολογήσῃ κατόπιν τὴν αὐτοκτονίαν, ἣτις ἄλλως ἐδύνατο νὰ φανῇ τραγῶδης. Ὅτε Ὅρτις καθὼς καὶ ὁ Βέρθερος προύξενησαν πολλὴν ἐντύπωσιν καὶ ἐπέδρασαν ἰσχυρῶς, ἐκάτερος εἰς τὰς σκέψεις τῶν συμπολιτῶν του. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τοῦ πατριωτισμοῦ, ὑπὸ καθαρῶς καλλιτεχνικῆν ἔποψιν, προτιμῶ τὰ *Παθήματα τῶν Τελευταίων Ἐπιστολῶν*. Ὁ βρεμῶδης καὶ γλαυκόφθαλμος ἔρασις τοῦ Γκαϊτε «*der arme Werther*» δὲν εἰζεύρω διακτὶ μοι φαίνεται πολὺ συμπαθέστερος ἀπὸ τὸν φλογερὸν πατριώτην τοῦ Φωσκόλου. Λεῖπει κάτι τι εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον, ἡ δὲ κριτικὴ δὲν μοι ἀποκρίνεται τίποτε.

Ποίησιν οὕτως ὑψηλὴν καὶ οὕτω φιλοπάτριδα θαυμάζει σήμερον ὁ αἰσθανόμενος κόσμος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Οὔγου Φωσκόλου. Ἡ Ἰταλία πρὸ πάντων λατρεῖε κατὰ γράμμα τὸν ποιητὴν τῆς Ἰταλίας. Ἰταλοὶ προσέρχονται ἀσκεπεῖς καὶ ἀσπάζονται μετὰ δακρύων τὸν ἐνδοξὸν τάφον του, ἐν ᾧ ἀνεγείρεται ἤδη καλλιμάραρον μαυσιλεῖον, καὶ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα. . . Εἰζεύρουσιν ὅτι εἰς τὴν μουσάν τοῦ ποιητοῦ τῶν Τάφων ὀφείλουσι μέρος τοῦ σημερινοῦ αὐτῶν μεγαλείου, μουσάν τὴν ὁποῖαν διέπνεεν ἄγρον αἴσθημα καὶ χαρακτήρος εὐστάθεια. Καὶ ἐν ᾧ τὸν ἐχθρόν του τὸν ἐξοχόν Μόντην κατέρριψεν ἡ κριτικὴ εἰς τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν διὰ τὸν ἀλλοπρόσαλλον καὶ δουλικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα, τοῦ Φωσκόλου τούναντιον προσάγει οὐ μόνον τὰ ἔργα, ἀθάνατον κληρονομίαν ἁσματος φιλελευθέρου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀκηλίδωτον βίον, παράδειγμα φιλοπατρίας καὶ ἀρετῆς. Τοιοῦτον βεβαίως ποιητὴν ὀνειρεύετο καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ Σολωμός, — χρυσῶν ὄνειρον! ὅταν ἀνέκραζεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Φωσκόλου:

«ὦ! γιὰ τὴ δόξα σου αὐτὴ τὴ ξένη, γιὰ τὴ φήμη ὅπου ἐσκόρπισε παντοῦ ὁ νοῦς κ' ἡ ἀρετὴ σου, γιὰ τῶν μεγάλων ἔργων σου τὴν αἰωνία μνήμη, ἂν θέλῃς ἡ πατρίδα σου νὰ μὴ βαρυστενάξῃ, καὶ νὰ μὴν κλαίῃ, ποῦ γι' ἄλλη γῆ ἀντήχησε ἡ φωνὴ [σου, —] κάμε νὰ γεννηθῇ γι' αὐτὴν ἕνας ποῦ νὰ σου μοιάξῃ!» (2)

Κατῆλθοντες εἰς τὸ εὐρὺ ἰσόγειον. Ἐν αὐτῷ τρεῖς στῆλαι νέαι ὑποβαστάζουσι τὴν παλαιὰν ἐτοιμόρροπον ὄροσφν. Παρὰ τὴν κλίμακα τῆς ὁποίας φαίνεται τὸ ἀνάστροφον μέρος, ὑπάρχει ἐν φρέαρ, τὸ αὐτὸ ἐκεῖ ἐξ οὗ τσακίς θά ὑδρευθῆ καὶ ὁ Φῶσκολος. Διὰ τοῦ ἰσογείου ἐξήλθοντες εἰς τὴν αὐλὴν, — στενὴν πλακόστρωτον αὐλὴν, — περίξ τῆς ὁποίας θάλλουσιν ἐξ εὐλαβοῖς φροντίδος μικρὰ τινα φυτὰ.

Ἐκοψα ἐν ἀνθύλλιον, τὸ ὁποῖον διετήρησα

(2) Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ τοῦ Σολωμοῦ ὑπὸ Δ. Βικέλα.

ἐν τῇ κομβιοδόχῳ μου δι' ὅλης τῆς ἐσπέρας ἐκείνης. Ἦτο ἐσπέρα σεληνοφεγγῆς, πλήρης ἀρώματος καὶ ἀρμονίας. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ περιεπλανᾶτο ἀνὰ τὸν γαλανὸν αἰθέρα, ψιθυρίζουσα διὰ τῆς αὔρας τὰς τραφεράς καὶ γλυκεῖας λέξεις πρὸς τὴν ὠραίαν του πατρίδα: «*Salve Zacinto! bella Zacinto.*» Καὶ ὁσάκις ἐβλεπον τὸ μικρὸν ἀνθύλλιον ἐκ τοῦ κήπου του, τὴν ὠρὰν ἰῶδῃ βανίλλην, ἐνόμιζα ὅτι ὁ ἴδιος ἦλθε καὶ μοὶ το προσέφερε, συμπαθῶν πρὸς τὰς μυστικὰς μου σκέψεις. Ὁμολογῶ μετὰ συντριβῆς ὅτι καὶ τώρα δὲν θεωρῶ ἑμαυτὸν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης. Τὸν ἀγαπῶ καὶ τον αἰσθάνομαι τόσῳ πολὺ!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΩΛΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου.

(Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Πάντα τὰ ὄνειρα τῆς μικρᾶς Σέβης ἡ Σιδωνία Ρίσελ ἐπραγματοποίησε.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐφθασαν εἰς τὴν θύραν κειμένην ἐπὶ τῆς παραποταμίου ὁδοῦ, ἐν ἣ συνήθως εὐρίσκετο ἡ κλεῖς. Εἰσῆλθον διερχόμενοι διὰ τῶν νεαρῶν εἰσέτι θαμνοφυτειῶν τοῦ κήπου. Τῆδε κακεῖσε διεσπαρμένα ἐντὸς αὐτοῦ μία αἶθουσα σφαιριστηρίου, ἡ κατοικία τοῦ κηπουροῦ καὶ ἐν μικρὸν ὑαλόφρακτον ἀνθοκομεῖον ὁμοιάζον μὲ τὰ διάφορα κεχωρισμένα μέρη τῶν ἐκ ξύλου μικροσκοπικῶν ἐλβετικῶν ἐπαύλεων, ἅς δωροῦσιν ὡς ἀθύρματα εἰς τοὺς παῖδας: ὀλόκληρος δὲ ἡ οἰκοδομὴ ἐφαίνετο ἐλαφροτάτη, μόλις στερεωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δυναμένη ν' ἀναρπαγῇ ὑπὸ τῆς πρώτης πνοῆς τοῦ ἀνέμου τῆς χρεωκοπίας καὶ τῆς παλιμβουλίας: ἦτο ἐπαυλὴς ἐτχίρας ἢ χρηματιστοῦ.

Ὁ Φράντζ ἐβλεπε περὶ αὐτὸν ὅπως οὐκ ἔθαμβος. Εἰς τὸ βάθος, παρὰ τὸ πρόστρον τὸ κεκοσμημένον δι' ἀνθοφόρων ἀγγεῖων, ἔκειτο ἡ αἶθουσα μὲ τὰ μεγάλα παράθυρα τῆς ἀνοιχτά. Παρὰ τὴν θύραν εὐρίσκετο ἐν ἀνάκλιτρον, διάφοροι δίφοροι ὀκλαδίαι καὶ μικρὸν τραπέzion, ἐφ' οὗ ἔκειντο ἀκόμη τὰ σκεῦη τοῦ καφέ. Ἔσω ἤκούοντο ἤχοι κλειδοκυμβάλου καὶ ψιθυροὶ φωνῶν ὑποκώφων.

— Πῶς θὰ ἐκπλαγῇ ἡ Σιδωνία!.. ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς Ρίσελ βαδίζων ἐπὶ τοῦ ἀμμοστρώτου ἐδάφους... δὲν μὲ περιμένει πρὸ τῆς ἐσπέρας... Αὐτὴν τὴν στιγμὴν καταγίνεται εἰς τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς μαζί μὲ τὴν κυρίαν Δόβσων.

Καὶ ὥθων βιαίως τὴν θύραν πρὶν εἰσελθῆ ἔκραζε μὲ τὴν χονδρὰν ἀπλοϊκὴν φωνὴν του:

— Μάντευσε ποῖον σοῦ φέρω!

Ἡ κυρία Δόβσων ἤτις ἐκάθητο μόνη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἀνεσκήρτησεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῆς, εἰς τὸ ἄκρον δὲ τῆς εὐρυχώρου αἰθούσης, ὅπισθεν τῶν ἐξωτικῶν φυτῶν τῶν ὑψομένων ἀνωθεν τραπέζης τινὸς ὡς συνέχεια οἰοεὶ τοῦ κομποῦ καὶ εὐλυγίστου ρυθμοῦ τῆς ὁ Γεώργιος Φρομών καὶ ἡ Σιδωνία ἠγέρθησαν ἐν τάχει.

— Ἄ! μ' ἐτρόμαξες!.. εἶπεν ἡ Σιδωνία προὔπαντῶσα μετὰ σπουδῆς τὸν Ρίσελερ.

Ἡ λευκὴ πρωϊνὴ ἐσθῆς τῆς ἦν ἐκόσμουον κυαναὶ ταινίαι ὡς τμήματα οὐρανοῦ ἀναμειγμένα μετὰ λευκῶν συνέφων, περιεδινθήθη ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἤδη δὲ ἡ Σιδωνία συνελθοῦσα ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς, ἀπαθῆς καὶ ὑπαύχην, μὲ τὸ ἦθος ἀξίεραστον καὶ μὲ τὸ αἰώνιον ἐλαφρὸν μειδιάμα τῆς ἐπὶ τὰ χεῖλη προέβη καὶ περιεπτύχθη τὸν σύζυγόν τῆς, ἔτεινε δὲ τὸ μέτωπον πρὸς τὸν Φράντζ, λέγουσα αὐτῷ:

— Καλημέρα, ἀδελφέ!

Ὁ Ρίσελερ ἀπῆκεν αὐτοὺς ἀντιμετώπους καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν Φρομών, οὗ ἡ αὐτόθι παρουσία τὸν ἐξέπληττε:

— Πῶς, Γεώργιε!.. ἐδῶ εἶσαι!, εἶπεν αὐτῷ. Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς Σαβινύ.

— Ναί, ναί... πρέπει νὰ φαντασθῆς... Ἦλθα ἐδῶ... ἐνόμιζα ὅτι τὴν Κυριακὴν μένεις εἰς Ἀνιερην... Ἦθελα νὰ σοῦ ὁμιλήσω διὰ μίαν ὑπόθεσιν...

Καὶ μετὰ σπουδῆς, περιπλεκόμενος εἰς τὰς φράσεις του ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ αὐτῷ περὶ τινος σπουδαίας παραγγελίας γενομένης εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Μετὰ τινὰς ἀσημάντους λόγους ἀνταλλάχθέντας μετὰ τοῦ Φράντζ ἀπαθῶς ἡ Σιδωνία ἐγένετο ἄφαντος. Ἡ κυρία Δόβσων ἐξηκολούθη τοὺς ὑποτρόμους καὶ ὑποκώφους ἤχους ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ, ὅτινες ἐν τῷ θεάτρῳ συνοδεύουσι τὰς κρίσιμους περιστάσεις.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ περίστασις ἐκείνη ἦτο λίαν ἀκροσφαλῆς καὶ μόνη ἡ καλὴ διάθεσις τοῦ Ρίσελερ ἀπεδίωκε πᾶσαν συστολήν. Ἐδικαιολογεῖτο πρὸς τὸν συνάδελφόν του διατι δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ ἀπὸ πρωΐας, ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν οἰκίαν εἰς τὸν ἀδελφόν του. Μετέβησαν ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἀπὸ τοῦ σταύλου εἰς τὰ μαγειρεῖα, εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον, εἰς τὸ θερμοκήπιον. Τὰ πάντα ἦσαν νεουργῆ, στίλβοντα, ἀλλὰ πολὺ μικρὰ καὶ στενόχωρα.

— Καὶ στοιχίζουσι πολλὰ χρήματα, ἔλεγε μετὰ τινος ἀγερωχίας ὁ Ρίσελερ.

Ἦθελε νὰ θαυμάσῃσι τὸ παρὰ τῆς Σιδωνίας ἀγορασθὲν κτῆμα ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ λεπτομερείᾳ καὶ ἐδείκνυε τὸ φωταέριον, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον ἀνῆρχετο εἰς ὅλα τὰ πατώματα, καὶ τοὺς τελειοποιημένους κωδωνίσκους καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ κήπου καὶ τὸ ἀγγλικὸν σφαιριστήριον

καὶ τὴν ὑδροθεραπείαν, πάντα ταῦτα δὲ μετ' ἐκφράσεων εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Φρομών, ὅστις προσλαβὼν αὐτὸν ὡς συντάειρον εἰς τὸν ἐμπορικὸν τοῦ οἴκου τὸν κατέστησεν ἱκανὸν ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν.

Εἰς πᾶσαν νέαν διάχυσιν τοῦ Ρίσελερ ὁ Γεώργιος Φρομών ἀπεκρύπτετο αἰσχυρόμενος καὶ ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ παράδοξον βλέμμα τοῦ Φράντζ.

Ψυχρότης ἐπεκράτησε κατὰ τὸ πρόγευμα.

Ἡ κυρία Δόβσων ἐλάλει μόνη σχεδὸν χαίρουσα διότι εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ πληρεστάτης ρομαντικῆς περιπετειᾶς. Γινώσκουσα ἢ μᾶλλον νομίζουσα ὅτι γινώσκει κατὰ βάθος τὴν ἱστορίαν τῆς φίλης τῆς ἠγνοεὶ τὴν ὑπόκωφον ὀργὴν τοῦ Φράντζ, ἠρεθισμένου διότι ἐβλεπε ὅτι ἄλλος τὸν ἀντικατέστησεν, τὴν ἀνησυχίαν τοῦ Γεωργίου ταρρασομένου ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει ἀντεραστοῦ, καὶ ἐνεθάρρυνε τὸν ἕνα δι' ἐνὸς βλέμματος, ἐπαρηγόρει τὸν ἄλλον δι' ἐνὸς μειδιάματος, ἐθαύμαζε τὴν ἀταραξίαν τῆς Σιδωνίας καὶ ἐπεφύλασεν ὅλην αὐτῆς τὴν περιφρόνησιν διὰ τὸν ἀποτρόπαιον ἐκεῖνον Ρίσελερ, τὸν βάνουσον καὶ ἄγριον τύραννον. Αἱ προσπάθειαι κυρίως ἔτεινον εἰς τὸ νὰ μὴ ἐπικρατήσῃ ἐν τῇ τραπέζῃ ἡ φανερά ἐκείνη σιγή, ἣν ὁ κρότος τῶν συγκρουομένων περονῶν διακόπτει τόσο καμικῶς καὶ τόσο ὀχληρῶς.

Εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Φρομών ἐδήλωσεν ὅτι ὄφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σαβινύ. Ὁ Ρίσελερ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ προσφιλὴς του κυρία Γεωργίου θὰ διήρχετο μόνη τὴν Κυριακὴν τῆς. Χωρὶς δὲ νὰ δυνηθῇ νὰ εἶπῃ λέξιν πρὸς τὴν παλλακὴν τοῦ ὁ ἐραστής ἀπῆλθεν ὑπὸ τὸν ἥλιον ὅπως ἐπιβῆ μίαν τῶν μετὰ μεσημβρίαν ἀμαξοστοιχιῶν, φρουρούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ συζύγου, ὅστις ἐπέμεινε νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ κυρία Δόβσων ἐκάθησε πρὸς στιγμὴν μετὰ τοῦ Φράντζ καὶ τῆς Σιδωνίας ὑπὸ μικρὰν σκιαδὰ, ἣν κλῆμα ἀμπέλου ἀναρριχώμενον ἐσκίαζε μὲ τοὺς ὑπερύθρους βλαστὸς του· εἶτα ἐννοήσασα ὅτι ἡ παρουσία τῆς ἦτο ὀχληρὰ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ ὡς πρὸ ὀλίγου, ἐνόσφ' ἀκόμη ἦτο ἐκεῖ ὁ Γεώργιος, ἤρχισε νὰ κρούῃ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ν' ἄδῃ ἠρέμα καὶ ἐκφραστικῶς. Εἰς τὸν σιωπηλὸν κῆπον ἡ ὑπόκωφος ἐκείνη μουσικὴ ἀκουομένη διὰ μέσου τῶν κλάδων ὁμοιάζε πρὸς φωνὴν λαρυγγώδη πτηνοῦ πρὸ τῆς θυέλλης.

Τέλος πάντων ἦσαν μόνοι.

Ὑπὸ τὸ ἀραιὸν ἀκόμη φύλλωμα τῆς σκιαδὸς ὁ ἥλιος τοῦ Μαΐου εἰσέδυε πολὺ καυστικός. Ἡ Σιδωνία προεφύλαττε τὸ πρόσωπον διὰ τῆς χειρὸς καὶ παρετήρει τοὺς διερχομένους ἐκ τῆς ὁδοῦ

διαβάτας, Ὁ Φράντζ ἔβλεπε καὶ αὐτὸς ἔξω ἀλλὰ πρὸς ἄλλο μέρος, ἀμφότεροι δὲ προσποιούμενοι ὅτι ἦσαν ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων ἐστράφησαν κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐκ συμπτώσεως μὲ τὸ αὐτὸ κίνημα καὶ μὲ τὸν αὐτὸν λογισμόν.

— Θέλω νὰ σοῦ ἠμιλήσω, εἶπεν αὐτῇ ἀκριβῶς ἐνῶ ἐκείνη ἤνοιγε τὸ στόμα.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀπήντησεν ἡ Σιδωνία σοβαρῶς· ἔλα ὅμως ἀπ' ἐδῶ... θὰ εἴμεθα καλλιτέρα.

Καὶ εἰσῆλθον ὁμοῦ εἰς τὸ ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ κήπου ἀνεγειρόμενον μικρὸν περίπτερον.

Β'.

Ἐξήγησις.

Τῇ ἀληθείᾳ ὁ τιμωρὸς ἀφικνεῖτο ἐγκαίρως.

Ἡ μικρὰ ἐκείνη γυνὴ περιεδνεῖτο ἀφρόνως ἐντὸς τῆς καταβόθρας τοῦ παρισινοῦ βίου. Ἐπέπλεεν ἀκόμη ὡς ἐκ τῆς ἐλαφρότητός της, ἀλλ' αἱ ὑπερβολικαὶ δαπάναι της, ἡ πολυτέλεια ἦν ἐπεδείκνυεν, ἡ περιφρόνησις ἦν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡσθάνετο πρὸς τοὺς στοιχειώδεις κανόνας τῆς κοσμιότητος, τὰ πάντα προανήγγελλον ὅτι ἔμελλε νὰ βυθισθῇ μετ' ὀλίγον συμπαραφέρουσα τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου της, ἴσως δὲ καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὸ ὄνομα σημαντικοῦ οἴκου καταστραφέντος διὰ τῆς ἀφροσύνης της.

Τὸ μέρος ἔνθα ἔζη νῦν ἐπέσπευθεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀπώλειάν της. Ἐντὸς τῶν Παρισίων, εἰς τὰς συνοικίας τῶν μικροεμπόρων, ὧν ὁ πληθυσμὸς εἶνε ἀπαράλλακτος μὲ τὸν τῶν ἐπαρχιῶν ὡς πρὸς τὴν κακεντρέχειαν καὶ τὴν φλυαρίαν, ἦτο ἡναγκασμένη νὰ προφυλάττηται περισσότερο. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐν Ἀνιέρῃ κατοικίᾳ της, τῇ περιστοιχιζομένῃ ὑπὸ ἐπαύλειων ἐκπεπτακῶτων αἰοιδῶν ἢ ἡθοποιῶν, ὑπὸ οἰκογενειῶν ἀμφιβόλων ἡθῶν, ὑπὸ ἐμποροῦπαλλήλων ἀέργων, δὲν προσεῖχε πολὺ. Ὑπῆρχε περὶ αὐτὴν ἀτμόσφαιρα διαφθορᾶς ἣτις τὴν εὐηρέσκει καὶ ἦν ἀνέπνεεν ἄνευ ἀηδίας. Ἡ μουσικὴ τῶν χορῶν ἔτερπεν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἐντὸς τοῦ κήπου της.

Βολὴ πιστολίου ριφθεῖσα εἰς παρακειμένην οἰκίαν νύκτα τινά, ἧς ἔνεκα ὅλοι οἱ περίοικοι ἠσχολήθησαν περὶ τῶν προκαλεσάντων αὐτὴν χυδαίων καὶ ἀνοήτων ἐρωτικῶν σχέσεων, ἐγένετο ἀφορμὴ ὅπως ὄνειροπολῇ καὶ αὐτὴ παρομοίας περιπετείας. Ἦθελε νὰ ἔχη καὶ αὐτὴ τὰς «ἱστορίας της.» Οὐδὲν μέτρον τηρούσα πλέον περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν, τὰς ἡμέρας καθ' ἃς δὲν περιεπάτει ἐπὶ τῆς παραποταμίου ὁδοῦ τῆς Ἀνιέρῃς μὲ βραχεῖαν ἐσθῆτα καὶ μὲ τὸν κάλαμον τῆς ἀλιείας ἀνὰ χεῖρας ὡς αἱ κομψούμεναι τῶν λουτρῶν τῆς Τρουβίλλης ἢ τοῦ Οὐλγκάτ, ἔμενεν οἶκοι φέρουσα τὴν οἰκιακὴν της ἐσθῆτα, παρομοία μὲ τὰς γειτονίσσας της, ἐντελῶς ἀργή, ἐλάχιστα μεριμνῶσα περὶ τοῦ

οἴκου της, ὅπου τὴν ἐκλεπτον ὡς ἐταίραν, χωρὶς αὐτῇ νὰ τὸ εἰξεύρη. Ἡ ἰδία ἐκείνη γυνὴ ἣτις ἐφαίνετο διερχομένη ἔφιππος τὴν ὁδὸν κατὰ πάσαν πρωῖαν ἔμενεν ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους συνομιλοῦσα μετὰ τῆς θεραπαινίδος της περὶ τῶν πέριξ κατοικουσῶν ἀλλοκότων ζευγῶν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἀρχαίαν της περιωπὴν καὶ κατωτέρω ἔτι. Ἀπὸ τῆς τάξεως τῶν πλουσίων ἀστῶν μέχρι τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνυψωθῆ διὰ τοῦ γάμου της ἐξωλισθαίνε μέχρι τῆς τάξεως τῶν συντηρουμένων γυναικῶν. Συχνάκις ταξιδεύουσα διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μετὰ ἐταιρῶν παραδόξως ἐνδεδυμένων, ὧν ἡ κόμη ἀφίετο ἐν μέρει πρὸς τὰ ἐμπρὸς σκεπάζουσα τὸ μέτωπον, ἢ ἐρρίπτετο κυματίζουσα πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς τῆς Γενοβέφας, ἀπέκτησεν ὁμοιότητα μετ' αὐτῶν. Ἐγένετο ζανθὴ ἐπὶ δύο μῆνας πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ Ρίσελρ, ἐκθαμβου διότι μετεβλήθη οὕτω ἡ μικρὰ του σύζυγος. Πλὴν ὅλαι αὐταὶ αἱ ἰδιοτροπίαι κατέθελγον τὸν Γεώργιον, ὅστις ἀνεύρισκεν ἐν αὐτῇ δέκα γυναῖκας. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀληθὴς σύζυγος, ὁ οἰκοδεσπότης.

Πρὸς διασκέδασιν τῆς Σιδωνίας εἶχε καταρτίσει εἶδος τι συντροφίας χάριν δῆθεν τῶν κοινῶν σχέσεων, ἀποτελουμένων ἐκ τινῶν φίλων του ἀγάμων, καὶ ἐκ τινῶν ἐμπόρων ἀγαπῶντων τὴν εὐζωίαν, ἀλλ' ἐξ οὐδεμιᾶς οὐδέποτε γυναικός, διότι αἱ γυναῖκες εἶνε πολὺ ὀξυδερκεῖς. Ἡ κυρία Δόβσων ἦτο ἡ μόνη φίλη.

Διωργάνουν γεύματα, ἐκδρομὰς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, πυροτεχνήματα. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἢ θέσις τοῦ ἀτυχοῦς Ρίσελρ καθίστατο ἔτι μᾶλλον γελοία καὶ ἐξευτελιστικὴ. Ὅτε ἐπέστρεφε τὴν ἐσπέραν κατὰκοπος, ἀτημέλητος, ἦτο ἡναγκασμένος ν' ἀνέρχεται εἰς τὸν θάλαμόν του διὰ νὰ καλλωπισθῇ ὅπως οὖν.

— Ἐρχομεν προσκεκλημένους εἰς τὸ τραπέζι μας, ἔλεγεν αὐτῷ ἡ σύζυγός του, κάμε γρήγορα.

Καὶ ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν τελευταῖος ἀφοῦ ἤθελε σφιγξεί κύκλω τὴν χεῖρα τῶν συνδαιτυμόνων, φίλων τοῦ Φρομών, ὧν μόλις ἐγίνωσκε τὸ ὄνομα. Παραδόξως δὲ αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἐργοστασίου διεξήγοντο εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην, ὅπου ὁ Γεώργιος ἔφερε τοὺς γνωρίμους αὐτοῦ ἐκ τῆς λέσχης μὲ τὴν ἀτάραχον βεβαιότητα τοῦ πληρόντος τὴν δαπάνην.

Ἦσαν γεύματα καὶ δεῖπνα «χάριν τῶν ὑποθέσεων»· ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος ἐξήγει τὰ πάντα εἰς τὸν Ρίσελρ κατὰ τὴν διηνεκὴ παρουσίαν τοῦ συνεταίρου του καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν συνδαιτυμόνων καὶ τὸν ἐξαισιον καλλωπισμὸν τῆς Σιδωνίας, ἣτις ἐξωραϊζέτο καὶ ἐδείκνυτο φιλάρεσκος πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἐμπορικοῦ τῶν οἴκου. Ἀλλ' ἡ φιλαρέσκεια αὐτῆ τῆς ἐρωμέ-

νης του ἀπήλιζε τὸν Φρομῶν. Κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας μετέβαινε ἐκεῖ ὅπως τὴν καταλάβῃ ἐξαίφνης, ἀνήσυχος, δυσπιστῶν, φοβούμενος ν' ἀφήσῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸν μόνην καὶ αὐτεξούσιον τὴν ὑποῦλον ἐκείνην καὶ διεφθαρμένην φύσιν.

— Καὶ τί γίνεται λοιπὸν ὁ σύζυγός σου; ἠρώτα ὁ γέρον Γαρδινοῦ ἐμπαικτικῶς τὴν ἐγγονὴν του. Διατί δὲν ἔρχεται συχνότερα;

Ἡ Κλαίρη ἐδικαιολογεῖ τὸν Γεώργιον, ἀλλ' ἡ διαρκὴς ἐκείνη ἐγκατάλειψις ἤρχισε νὰ τὴν ἀνησυχῇ. Ἐκλαίει νῦν ὅτε ἐλάμβανε τὰ βραχέα ἐκεῖνα γραμματίδια, τὰ ἀγγέλματα ἅτινα ἔφθανον τακτικῶς καθ' ἐκάστην κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος: «Μὴ μὲ περιμένῃς τὴν ἐσπέραν, ἀγαπητὴ μου φίλη. Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω εἰς Σαβινὺ εἰμὴ αὔριον, ἢ μεθαύριον διὰ τῆς νυκτερινῆς ἀμαξοστοιχίας.»

Ἐγευματίζε μελαγχολικὴ ἀντικρὺ τοῦ κενοῦ πινακίου μολοντί δὲν ἐγίνωσκεν ὅτι ἠπατάτο, ἠσθάνετο ὅτι ὁ σύζυγός της ἀπεσυνειθίζεν αὐτὴν. Τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἀπογενεακῆ τις ἐορτὴ ἢ ἄλλη περίστασις τὸν ἠνάγκαζε νὰ μὲνη εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο πολὺ ἀφηρημένος καὶ οὐδὲν ἔλεγε περὶ τῆς ἀπασχολούσης αὐτὸν σκέψεως.

Ἡ Κλαίρη μὴ ἔχουσα πλέον μετὰ τῆς Σιδωνίας εἰμὴ λίαν ἀπομεμακρυσμένας σχέσεις οὐδὲν ἐγίνωσκεν ἐκ τῶν συμβαινόντων εἰς Ἀνιέρην. ἀλλ' ὅτε ὁ Γεωργίος ἀπήρχετο πάλιν ἐπειγόμενος καὶ μειδιῶν, ἐβασάνιζε τὸ πνεῦμά της ἐν τῇ μονῶσει της δι' ἀνομολογήτων ὑπονοιῶν, καὶ, ὅπως οἱ ἀνακείμενοι σφοδρὰν τινα θλίψιν, ἠσθάνετο αἴφνης ἐν τῇ καρδίᾳ της μέγα κενόν, θέσιν ἐτοιμὴν διὰ τὴν συμφορὰν.

Ὁ σύζυγός της δὲν ἦτο ἀφ' ἑτέρου εὐδαιμονέστερος αὐτῆς. Ἡ σκληρὰ ἐκείνη Σιδωνία ἐφαίνετο εὐχαριστομένη νὰ τὸν βασανίζῃ. Ἐπέτρεπε νὰ τὴν περιποιῶνται ἐρωτικῶς ὄλοι. Κατ' ἐκείνας δὲ τὰς ἡμέρας Καζαβῶν τις, λεγόμενος καὶ Καζαβόνης, ἰταλὸς οὐζύφωρος τοῦ θεάτρου τῆς Τουλούζης, παρουσιασθεὶς πρὸς αὐτὴν παρὰ τῆς κυρίας Δόβωνος ἤρχετο καθ' ἐκάστην καὶ ἔφαλλε διωδίας λίαν ἐπικινδύνους. Ὁ Γεώργιος λίαν ζηλότυπος ἔτρεχεν εἰς Ἀνιέρην καθ' ἐκάστην μετὰ μεσημβρίαν ἀμελῶν τὰ πάντα, ἤδη δ' ἤρχισε νὰ θεωρῇ ὅτι ὁ Ρίτλερ δὲν ἐπετῆρει ὅσον ἔπρεπε τὴν σύζυγόν του. Τὸν ἤθελε τυφλὸν μόνον ὡς πρὸς αὐτόν.

Ἄ! ἂν ἦτο αὐτὸς ὁ σύζυγός πῶς θὰ τὴν διηύθυνεν. Ἀλλὰ δὲν εἶχε δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς καὶ δὲν θὰ ἐδίσταζον οἱ ἄλλοι νὰ τοῦ τὸ παρατηρήσωσιν. Ἐνίστε μὲ τὴν ἀκατανίκητον ἐκείνην λογικὴν ἦτις καὶ εἰς τῶν μαρῶν τὸ πνεῦμα προκύπτει, ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἀπατῶν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο ἄξιός ν' ἀπατάται. Ἦτο ἐν τέλει θλιβερός ὁ βίος του. Διήρχετο τὸν καιρὸν του πε-

ριτρέχων ἀπὸ τοὺς ἀδαμαντοπόλας εἰς τοὺς ὑφασματοπόλας, ἐφευρίσκων δῶρα δι' αὐτὴν, ἐκπλήστων αὐτὴν ἐκάστοτε δι' ἀπροσδοκῆτων δωρεῶν διότι τὴν ἐγίνωσκε κατὰ βάθος καὶ ἤξευρεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν διασκεδάζῃ διὰ τῶν δῶρων, ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὴν συγκρατῇ, καὶ ὅτι τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν ἐκείνη ἤθελε βαρυνθῇ.

Ἀλλ' ἡ Σιδωνία δὲν ἐβαρύνετο ἀκόμη. Διῆγε τὸν βίον ὅστις ἤρμοζεν αὐτῇ. Ἀπήλαυε πάσης ἐφικτῆς εἰς αὐτὴν εὐδαιμονίας. Ὁ πρὸς τὸν Γεωργίον ἔρωσ της οὔτε φλογερὸς ἦτο οὔτε ρομαντικὸς. Δι' αὐτὴν ὁ Γεώργιος ἦτο δεύτερος σύζυγος, νεώτερος, πρὸ πάντων δὲ πλουσιώτερος τοῦ ἄλλου. Ὅπως καταστῆσθαι οἰκειότεραν οὕτως εἰπεῖν τὴν μοιχείαν των προσεῖλκυσε εἰς Ἀνιέρην τοὺς γονεῖς της, τοὺς ἐγκατέστησεν εἰς οἰκίαν τινὰ κείμενον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ χωρίου, διὰ τοῦ πατρὸς δ' ἐκείνου τοῦ ματαιοδόξου καὶ ἐβελουτοφυλοῦντος καὶ διὰ τῆς μητρὸς τῆς φιλοστόργου καὶ πάντοτε τεθαμβωμένης ἐδημιούργει κύκλον τιμιότητος περὶ αὐτὴν, ἧς ἠσθάνετο τοσοῦτ' μᾶλλον τὴν ἀνάγκην, ὅσον περισσότερο ἀπέξενουτο αὐτῆς.

Τὰ πάντα ἦσαν διηυθετημένα καλῶς καὶ μεμετρημένα ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ φαύλῃ κεφαλῇ ἣν διηύθυνε τόσον ἀπαθῶς ἢ διαφθορὰ: ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὁ βίος της ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ οὕτω γαλήνιος, ὅτε αἴφνης ἀφίκετο ὁ Φράντζ Ρίτλερ.

Εὐθὺς ὡς τὸν εἶδεν ἠνόνησεν ἀμέσως ὅτι ἡ ἡσυχία της ἐπηπειλεῖτο, ὅτι σοβαρὰ σκηνὴ ἐμελλε νὰ ἐπακολουθῆσθαι μεταξύ των.

Τὸ σχέδιόν της καθηρτίσθη ἐν τῷ ἄμα. Ἐπρόκειτο νῦν νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

Τὸ περίπτερον εἰς ὃ εἰσῆλθον ἦτο εὐρεῖα κυκλοτερὴς αἴθουσα, ἧς τὰ παράθυρα ἀπέβλεπον εἰς διαφορετικὴν ἕκαστον τοποθεσίαν, ἦτο δὲ διεσκευασμένον ἐπίτηδες διὰ τὴν μεταμεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν, διὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ὅποτε ζητεῖ τις καταφύγιον ἀποφεύγων τὸν ἥλιον καὶ τὸν θροῦν τοῦ κήπου. Κλιντῆρ λίαν χαμηλὸς ἔκειτο ὀλόγυρα περὶ τὸν τοῖχον, εἰς τὸ μέσον δὲ λίαν χαμηλὴ ἐπίσης τράπεζα ἐκ λάκκας κατάφορος ἐκ διαφόρων κοινωνικῶν ἐφημερίδων.

Αἱ τοιχοστρωσίαι ἦσαν δροσεραὶ, τὰ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος δὲ αὐτῶν σχέδια, παριστῶντα πτηνὰ ἰπτάμενα μεταξύ ὑποκυάνων καλᾶμων ἀπέτελουν οἰονεὶ τὴν αἴσθησιν θερينوῦ ὄνειρου, εἰκόνας ἐλαφρᾶς κυμαινομένης πρὸ τῶν κλεισμένων ὀφθαλμῶν. Τὰ καταβιβασθέντα παραπετάσματα, ἢ ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἠπλωμένη ψιᾶθη, ὃ ἐπὶ τῆς σκιαδὸς ἐζῶθεν περιπλεκόμενος θάμνος τοῦ ἰσμοῦ διετήρουν ἀρκετὴν δροσερότητα, ἐπαυξανομένην ἐκ τῆς γειτνιασεως τοῦ ποταμοῦ ἀδια-

κόπως ἀναταρασσομένου καὶ τοῦ ραντίσματος τῆς ὄχθης ὑπὸ τῶν μικρῶν αὐτοῦ κυμάτων.

Εὐθύς ὡς εἰσῆλθεν ἡ Σιδωνία ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος ἀπωθούσα πρὸς τὰ κάτω τὴν ἐσθῆτά της, ἣτις κατέπεσεν ὡς ὄγκος χιόνος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ φωτεινοὺς, μὲ τὸ στόμα μειδιῶν, κλίνουσα ὀπισθεῖν τὴν μικρὰν κεφαλὴν της, ἧς ὁ πλαγίως ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους αὐτῆς προσηρμοσμένος κόσυμβος ἐπηύξανε τὴν χαοίεσαν καὶ προπετῆ ἰδιορρυθμίαν, ἔστη ἀναμένουσα.

Ὁ Φράντζ ὠχρότατος ἴστατο ὄρθιος βλέπων περίξ αὐτοῦ. Εἶτα μετ' ὀλίγας στιγμᾶς :

— Σας συγγαίρω, κυρία, εἶπε· βλέπω ὅτι ἐννοεῖτε καλῶς τὴν εὐζωίαν.

Ἀμέσως δέ, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἡ συνδιάλεξις οὕτω πόρρωθεν ἀρξάμενη δὲν φθάσῃ ταχέως ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἐπεθύμει, ἐπανέλαθεν ἀποτόμως :

— Εἰς ποῖον χρεωστεῖς αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν ; . . Εἰς τὸν σύζυγόν σου ἢ εἰς τὸν ἐραστὴν σου ;

Χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τοῦ κλιντήρος, χωρὶς καὶ νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, ἡ Σιδωνία ἀπήντησεν :

— Εἰς ἀμφοτέρους.

Ὁ Φράντζ ἐταράχθη κάπως ἐκ τοῦ τοιοῦτου θράσους.

— Ὁμολογεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος εἶνε ἐραστής σου ; ἐπανέλαθεν.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! . . βέβαια !

Ὁ Φράντζ τὴν προσέβλεψε πρὸς στιγμὴν χωρὶς νὰ λαλήσῃ. Εἶχεν ὠχιάσει καὶ αὐτὴ ἐπίσης μὲ ὄλην τῆς τὴν ἀταραξίαν καὶ το αἰώνιον της μειδιάμα δὲν διεγράφετο πλέον ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Ἀκουσέ με, Σιδωνία, εἶπε τότε ὁ Φράντζ· τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔδωκε πρὸς τὴν σύζυγόν του εἶνε καὶ ἰδικόν μου ὄνομα. Ἀφοῦ ὁ Ρίσιερ εἶνε ἀρκετὰ τρελλός, ἀρκετὰ τυφλός ὥστε νὰ τὸ ἀφίγη νὰ ἀτιμάζεται παρὰ σοῦ, ἐγὼ ἔχω καθήκον νὰ τὸ προστατεύσω ἀπὸ τῶν προσβολῶν σου . . . Λοιπὸν σὲ προσκαλῶ νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν κύριον Φρομῶν ὅτι ὀφείλει ν' ἀλλάξῃ ἐρωμένην τὸ ταχύτερον, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ καταστραφῇ ἀλλοῦ... Εἰδεμῆ . . .

— Εἰδεμῆ ; ἠρώτησεν ἡ Σιδωνία ἣτις ἐνόσφ αὐτὸς ἐλάλει δὲν εἶχε παύσει παίζουσα μὲ τὰ δακτυλιδία της.

— Εἰδεμῆ θὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀδελφόν μου περὶ τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν οἰκίαν του, θὰ ἐκπλαγῆς δὲ τότε ὅταν θὰ ἰδῆς τὸν Ρίσιερ βίαιον καὶ φοβερόν ὅσον ἀβλαβῆς εἶνε συνήθως. Ἡ εἰδήσις αὐτὴ θὰ τὸν θανατώσῃ ἴσως, ἔσο βέβαιος ὅμως ὅτι πρότερον θὰ φονεύσῃ σέ.

Ἡ Σιδωνία ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Αἱ ! ἄς μὲ φονεύσῃ, εἶπε· τί μὲ μέλει ;

Εἶπε δὲ ταῦτα μὲ ἤθος τόσον περίλυπον, ὥστε ὁ Φράντζ ἀκουσίως, ἠσθάνθη οἰκτον ὑπὲρ τοῦ πλάσματος ἐκείνου τοῦ νεαροῦ, τοῦ ὠραίου, τοῦ εὐδαίμονος, ὅπερ ὠμίλει περὶ τοῦ θανάτου του μετὰ τοιαύτης ἐγκαρτερήσεως.

— Τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν πολὺ ; . . εἶπεν αὐτῇ διὰ φωνῆς, ἣτις εἶχεν ἤδη καταστῆ ἀρίστως ἠπιωτέρα. Τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν πολὺ αὐτὸν τὸν Φρομῶν, ἀφοῦ προτιμᾶς ν' ἀποθάνῃς παρὰ νὰ τὸν στερηθῆς ;

Ἐκείνη ἠνωρθώθη διὰ μίας :

— Ἐγὼ ! ἀπήντησεν· ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν κομφερούμενον, αὐτὸν τὸν τιποτένιον, αὐτὸ τὸ κουτὸ κορίτσι μὲ ρούχα ἀνδρῶν ; . . Τί λέγεις ; Ἐξέλεξα αὐτὸν ὅπως θὰ ἐξέλεγα οἰονδήποτε ἄλλον . . .

— Διατί ;

— Διότι ἦτο ἀνάγκη, διότι ἤμην τρελλή, διότι ἔτρεφα εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ τρέφω ἀκόμη ἔρωτα ἀθέμιτον, τὸν ὁποῖον θέλω ν' ἀποσπάσω ἀντιπάσης θυσίας.

Εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἐλάλει πρὸς αὐτὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀντικρὺ τῶν ὀφθαλμῶν του, μὲ τὸ στόμα ἐγγύτατα τοῦ στόματός του, φρικῶσα σύσσωμος.

Ἐτρεφεν ἔρωτα ἀθέμιτον ! . . ποῖον λοιπὸν ἠγάπα ;

Ὁ Φράντζ ἐφοβεῖτο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

Χωρὶς ἀκόμη νὰ ὑποπτεύῃ τι, ἠννοεῖ ὅτι τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ἡ πνοή της ὅτε ἔκυπτε πρὸς αὐτόν, ἔμελλον νὰ τῷ ἀποκαλύψωσι φοβερόν τι.

Ἄλλὰ τὸ καθῆκον αὐτοῦ ὡς τιμωροῦ τὸν ὑπερέου τὰ πάντα νὰ μᾶθη.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ; . . ἠρώτησεν.

Ἡ Σιδωνία ἀπήντησε μετὰ φωνῆς ὑποκάφου :

— Εἰξεύρεις καλῶς ὅτι εἶσαι σύ !

Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀπὸ δύο ἐτῶν ἤδη τὴν ἐσυλλογίζετο ὡς ἀδελφὴν. Δι' αὐτὸν ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν ὠμοίαζε ποσῶς μὲ τὴν πρώτην μνηστὴν του καὶ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ διέπραττεν ἐγκλημα ἀγνωρίζων ἐξ ἐνὸς μόνου χαρακτηριστικοῦ τῆς μορφῆς της τὴν γυναῖκα πρὸς ἣν τοσάκις εἶχεν εἶπει ἄλλοτε : « Σὲ ἀγαπῶ ! »

Καὶ τώρα τοῦ τὸ ἔλεγεν ἐκείνη !

Ὁ ταλαίπωρος τιμωρὸς ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ἐνεός, μὴ γινώσκων τί ν' ἀπαντήσῃ.

Αὐτὴ δὲ ἀπέναντί του ἴστατο ἀναμένουσα . . .

Ἦτο ἡμέρα ἐαρινή, ἔμπλεως ἡλίου καὶ πυρετοῦ, ἐξ ἐκείνων καθ' ἃς ἡ ἐκ τῶν παρελθουσῶν βροχῶν παραγομένη ἡμίχλη ἐπιχέει χαυνότητά τινα καὶ μελαγχολίαν παράδοξον. Ὁ ἀνὴρ ἦτο χλιαρός, μυροβόλος ἐκ τῶν νεωστὶ φεύντων ἀνθρώπων, ἀτινα κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν τοῦ καύσωνος ἀπέπνεον βαρεῖαν εὐωδίαν, ὡς

ἴα κειρωμένα ἐντὸς περιχειρίδος. "Ολαὶ αὐταὶ αἱ μεθυστικαὶ εὐωδίαὶ εἰσέδον εἰς τὸ περίπτερον διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων. Ἦκούοντο ἔξω τὰ κατὰ Κυριακὴν ὑπὸ τῶν πλανοδίων μουσικῶν κρούμενα ὄργανα, φωναὶ μακρυαὶ ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἐγγύτερον δέ, εἰς τὸν κήπον ἢ φιλεως καὶ λιπόθυμος φωνὴ τῆς κυρίας Δόβων, ἧτις ἔλεγε στένουσα :

Μοῦπανε πῶς παντρεύεσαι

Καὶ στέκω νὰ πεθάνωωωω !...

— Ναί, Φράντζ, πάντοτε σὲ ἠγάπησα· ἔλεγεν ἡ Σιδωνία. Τὸν ἔρωτα αὐτὸν τὸν ὅποιον ἀπηνήθη ἄλλοτε, διότι ἤμην πολὺ νέα καὶ αἱ νέαι δὲν ἤξεύρουν τί κάμνουν, τὸν ἔρωτα αὐτὸν οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξελείψῃ ἢ νὰ ἐλαττώσῃ. "Οτε ἔμαθον ὅτι καὶ ἡ Ποθητὴ σὲ ἠγάπα ἢ τόσον ἀτυχῆς, ἢ τόσον ἀπόκληρος, παρακινουμένη ἀπὸ γενναιοφροσύνης ἠθέλησα νὰ καταστήσω εὐτυχῆ τὴν ζωὴν τῆς θυσιάζουσα τὴν ἰδικήν μου εὐτυχίαν καὶ ἀμέσως σὲ ἀπέκρουσα διὰ νὰ προτιμήσῃς ἐκείνην. "Α! . . . πλὴν μόλις ἀπεμακρύνθησθε καὶ εὐθὺς ἠννόησα ὅτι ἡ θυσία ἦτο ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μου. Τὴν καυμένην τὴν Ποθητὴν! Ποσάκις τὴν κατηράσθην ἐνδομύχως! Τὸ πιστεύεις; ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπέφυγα νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τὴν συναντήσω. Ἦ θέα τῆς με ἐλύπει ὑπερβολικᾶ.

— Ἄλλ' ἀφοῦ με ἠγάπας, ἠρώτησεν ὁ Φράντζ λίαν σιγά, ἀφοῦ με ἠγάπας, διατὶ ἐνυμφεῖθες τὸν ἀδελφόν μου;

Ἦ Σιδωνία ποτῶς δὲν ἐταράχθη.

— Νυμφευομένη τὸν Ἴρσιερ, εἶπε, προσήγγιζα ἐτι μάλλον εἰς σέ. "Ελεγον κατ' ἐμαυτὴν: Δὲν ἠδυνήθη νὰ γείνω σύζυγός του· ἔστω λοιπὸν, θὰ γείνω ἀδελφὴ του. Τοῦλάχιστον τοιούτοτρόπως θὰ μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη καὶ δὲν θὰ διέλθωμεν δι' ὅλης μας τῆς ζωῆς ξένο· πρὸς ἀλλήλους. Φεῦ! εἶνε καὶ αὐτὰ ἐκ τῶν ἀπλοικῶν ἐκείνων ὀνειρῶν ἅτινα πλάττει καθεὶ ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι ἐτῶν καὶ ὧν ἡ πείρα καταδεικνύει τάχιστα τὴν ματαιότητα. . . Δὲν ἠδυνήθη νὰ σὲ ἀγαπήσω ὡς ἀδελφόν, Φράντζ; δὲν ἠδυνήθη οὔτε κἂν νὰ σὲ λησμονήσω, διότι ὁ γάμος μου με ἠμπόδιζεν. "Αν εἶχα ἄλλον σύζυγον, ἴσως θὰ τὸ κατώρθωνα, ἀλλὰ με τὸν Ἴρσιερ ἦτο φοβερόν. Μοὶ ὠμίλει ἀκαταπαύστως περὶ σοῦ, περὶ τῆς ἐπιτυχίας σου, περὶ τοῦ μέλλοντός σου. Σὲ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ ὁ καυμένος! . . . Παρεκτός τούτου, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ σκληρότερον δι' ἐμέ, ὁ ἀδελφός σου σοῦ ὁμοιάζει. Εἰς τὸ βᾶδιμά σας, εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ σας ἐν γένει ἔχετε καὶ οἱ δύο τὸν αὐτὸν οικογενειακὸν τύπον, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν φωνήν, διότι συχνάκις ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς ὅτε μ' ἐθώπευε λέγουσα κατ' ἐμαυτὴν: « Εἶνε ἐκεῖνος! . . . εἶνε ὁ Φράντζ! » "Οτε εἶδον

ὅτι ὁ ἔνοχος αὐτὸς λογισμὸς καθίστατο βάσανος, προσεπάθησα νὰ ριθῶ εἰς τὴν ζάλην διὰ νὰ τὸν ἀποφύγω. Συνήνεσα νὰ ἀκούσω τὸν Γεώργιον, ὅστις με κατεδίωκε πρὸ πολλοῦ, νὰ μεταβάλω τὸν βίον μου, νὰ καταστήσω αὐτὸν θορυβώδη καὶ πολυτάραχον. Ἄλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι, Φράντζ, ὅτι εἰς τὴν δίνην ἐκείνην τῆς ἠδονῆς εἰς τὴν ὁποίαν παρεφερόμην οὐδέποτε ἔπαυσα νὰ σὲ συλλογίζωμαι, ἂν εἶχε δέ τις τὸ δικαίωμα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ μοὺ ζητήσῃ λόγον περὶ τῆς διαγωγῆς μου, βεβαίως ὁ τοιοῦτος δὲν θὰ ἦσο σύ, ὅστις χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς με ἔκαμες ὅ,τι εἶμαι. . . .

Καὶ ἐσίγησεν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Ἐκ πάντων τῶν ὀργάνων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζομεθα πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ καταμέτρησιν τῶν διαφόρων στοιχείων τοῦ κλίματος χώρας τινὸς δηλαδὴ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως, τῆς θερμοκρασίας, τῆς ὑγρομετρικῆς καταστάσεως, τῆς ἐντάσεως καὶ διευθύνσεως τῶν ἀνέμων κτλ. τὸ βαρόμετρον εἶνε τὸ μάλλον χρήσιμον ὅπως συμβουλευώμεθα αὐτὸ εἰς πρόγνωσιν τοῦ καιροῦ. Πάντα τὰ ἄλλα δεικνύουσι τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρῆς διὰ τὴν χρονικὴν στιγμήν, καθ' ἣν γίνεταί ἡ παρατήρησις, ἐνῶ τῆς βαρομετρικῆς στήλης αἱ ταλαντώσεις προέρχονται ἐκ μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρῆς χρονικῶς μεμακρυσμένων ἡμῶν.

Ἐνδιαφέρει ἄρα ἡμᾶς ἡ καλὴ ἐρμηνεία τῶν ἐνδείξεων τοῦ βαρομέτρου. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι δὲν ἔχουσι μεγάλην ἀξίαν αἱ ἐπὶ τῶν βαρομέτρων σεσημειωμένοι λέξεις, εἴτε ταῦτα δι' ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις εἰσὶ προωρισμένα εἴτε διὰ νὰ στολιζώσι τὰ γραφεῖα ἡμῶν. Αἱ λέξεις περὶ τῶν ὁποίων ἐνταῦθα γίνεταί λόγος, εἰσὶν αἱ ἑξῆς:

Très sec,	78,5	Variable	76,0	Tempête	73,0.
Beau Fix	77,6	Pluie ou vent	74,9		
Beau Temps	76,7	Grande Pluie	74,0		

Γενικῶς ἐξεταζομένου τοῦ ζητήματος αἱ ἐνδείξεις αὐταὶ δὲν εἶνε πάντοτε ἀνακριβεῖς· παρεδέχθησαν ταύτας ἀρχαῖοι παρατηρηταί, διότι ἐβεβαιώθησαν διὰ πολλῶν παρατηρήσεων, ὅτι ὁ καλὸς καιρὸς ἀντιστοιχεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς στάσιν τῆς βαρομετρικῆς στήλης ὑψηλὴν, ἐνῶ ὁ κακὸς εἰς στάσιν ταπεινὴν, καὶ ὅτι ὅσον ταπεινότερα ἦτο αὕτη τόσον ὁ καιρὸς ἦτο χειρότερος. Ἔτι δέ, ὅτι τὴν ἐλαχίστην στάσιν κατεῖχεν αὕτη κατὰ τὴν διάβασιν τῶν θελλῶν